

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331 שרון נ' שדה

לפני כבוד הרשם בכיר יניב ירמיהו

התובעת

פזית שרון

נגד

הנתבעת

דניאל שדה

פסק דין

- 1 מונחת לפניי תובענה כספית בגדרה מבקשת התובעת מבית המשפט לחייב את הנתבעת בסך
2 הכספי של 33,500 ₪.
- 3
- 4 1. התובעת ניהלה במשך כ-5 שנים את בית הספר שש שנתי מקיף ט' שבראשון לציון (להלן "בית
5 הספר"), שלאחר מכן הפכה מפקחת ארצית הממונה על תחום בתי הספר העל יסודיים במשרד
6 החינוך; הנתבעת הייתה מורה בבית הספר, הועברה לבית ספר אחר בהליך של העברה יזומה וסיימה
7 את עבודתה במערכת החינוך לפני מספר שנים.
- 8
- 9 2. ביום 7.4.18 פרסמה התובעת רשומה ברשת החברתית "פייסבוק", בו הלשון: "לעולם יידע
10 אדם ויאמין באמונה שלמה שמה שיש לו – טוב לו – ומה שיש לו – די לו, ומה שאין לו – לא
11 בשבילו, כי מה שאין לו – אינו עבודו, ואז... תהא השמחה מנת חלקו!". לצד הכיתוב, פרסמה
12 התובעת מספר תמונות שלה, שבזו הרלוונטי לענייננו היא לובשת חצאית קצרה.
- 13
- 14 לרשומה זו פורסמו תגובות רבות. אחת מהן, זו המעוררת את המחלוקת בין הצדדים,
15 פרסמה על ידי הנתבעת, בה נרשם: "כמה עצוב שאינכם מכירים באמת את האדם העומד לפניכם
16 ומתרשמים מן החיצוניות (שהיא גם כך 'ככה-ככה')! לצערי, חשבתי בעבר כי באמת מדובר
17 במנהלת בעלת יושרה וערכית אך לא כן הדבר! האמת טפחה מול הפרצוף! למנהלת זו 'לשעבר'
18 שהוקפצה בעיצומה של תביעה נגדה בבית הדין לעבודה, ע"ח תלמידים בתק' הבגרויות, כנראה
19 כדי להינצל מההשלכות של פסק הדין ולתפוס לעצמה מקום שם 'במטה' (תוך ניצול 'קשריה'
20 עם מנכ"ל משרד החינוך, כנראה). תחת להשעותה לאלתר עד פס"ד חלוט וסופי... זו אחת
21 מהמנהלות התעמרות במורים – מוציאה דיבה ולשון הרע ללא הינד עפעף... מתהלכת בביטחון
22 שם 'למעלה' לאחר שאיבדה כל ערך מוסרי והגינות... וחושבת כי תוכל להשפיע על הטיית
23 משפט תוך ניצול 'קשריה' 'במטה' ומשם לפרקליטות המדינה ומי מקרב השופטים בביה"ד
24 הארצי... נתנו לה מספר הזדמנויות לחזור בה ובעזות מצח לגלגלה ונותרה 'בשלה' ועל זה היא

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331 שרון נ' שדה

1 תיתן את הדין בשיא החומרה. לא אשקוט עד אשר תישא בתוצאות הוצאת הדיבה לשון הרע
2 וההתעמרות בי וסביר שגם מורים נוספים טעמו את 'נחת זרועה'; מדינת ישראל היא מדינה
3 דמוקרטית וכל המושחתים כולל שרים, שופטים, פרקליטים, מנהלים, מפקחים ומנהלי מחוז...
4 יתנו את הדין! אין איש מעל החוק ולא יעזרו ה'קשרים' ובטח לא חצאית המיני".

5
6 3. לטענת התובעת, התגובת נכתבה מתוך כוונה להכפישה ולפגוע בה אישית, בכבודה
7 ובמשרתה, תוך שהנתבעת טוענת כי היא מושחתת, מתעמרת במורים ורומזת כי קודמה מקצועית
8 באמצעות קשרים מיניים, לכאורה, עם מנכ"ל משרד החינוך. הפרסום היה חשוף לעיני אלפי
9 תלמידים, מפקחים במשרד החינוך, מנהלי בתי ספר, הורי תלמידים, וכן כלל מכריה המנויים על
10 חברה ברשת החברתית.

11
12 4. ברקע הדברים, מציינת התובעת כי במהלך שנת 2014 הגישה הנתבעת תביעה כנגד משרד
13 החינוך, מנהלת חטיבת הביניים, מפקחת בית הספר וכנגדה, בטענה לפיה הועברה מבית הספר שלא
14 כדון, תוך שנגרמו לה נזקים רבים נוספים. בהמשך לכך פוטרה הנתבעת ממשרד החינוך בפיטורים
15 פדגוגיים, הליך חריג המעיד על אופיה וחוסר התאמתה למקצוע. מוסיפה התובעת, כי הנתבעת
16 החליטה לעשות דין עצמי ולקבוע כי היא זו שאשמה במצבה הנתון היום, להכפישה ולצאת בהצהרות
17 פוגעות ומבישות.

18
19 להערכת התובעת, נחשפו אלפי אנשים ברשת החברתית לתגובת זו, שעדיין חשופה לכלל
20 הציבור. הנתבעת, אפוא, פגעה בשמה הטוב, בפרנסתה וכן במשפחתה הקרובה. הפרסום נעשה על
21 מנת לפגוע בכבודה, בפרטיותה ובמשלח ידה, בהינתן העובדה שמדובר בפרסום שקרי שנועד להציגה
22 באור שלילי. התובעת העמידה את נזקה על הסך של 33,500 ₪, בהתאם לחוק איסור לשון הרע.

23
24 5. הנתבעת שוללת את טענות התובעת וגורסת כי דין התביעה להידחות. לשיטתה, תובענה זו
25 הוגשה כמענה לתביעתה שלה שהוגשה לבית הדין האזורי לעבודה בעקבות העברתה מבית הספר בו
26 לימדה מעל לעשור שנים ולתחילתו של הליך פיטורין לאחר כמעט 30 שנה במערכת החינוך. התובעת
27 היא זו שהשמיצה את הנתבעת עת כתבה למפקחת על בית הספר כי הנתבעת פוגעת, משפילה ומעליבה
28 תלמידים, תוך התייחסות לתלמיד מסוים (בנה של יו"ר ועד ההורים) שנטען ביחס אליו כי הנתבעת
29 עוינת כלפיו עד כדי השעייתו מכל שיעוריה ללא היוועצות או אישור ההנהלה. עוד ציינה התובעת לפני
30 מפקחת בית הספר באותו המכתב, שהנתבעת מאיימת באופן שיטתי על תלמידי הכיתות כי תתבע
31 אותם על הוצאת לשון הרע בכל דבר שנאמר שאינו לשיעור רצונה, ומסרבת להיפגש עם מפקחת בית
32 הספר או עמה ללא נוכחות עורך דינה. התובעת ביקשה באותו המכתב את סיועה המהיר של המפקחת
33 "במצב המורכב והקשה שנוצר בעקבות 'איבוד שליטה' של המורה והמשך פגיעתה בתלמידים,
34 באופן שאינו מקצועי ואינו מכבד את תקנון המשמעת הבית ספרי".

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331-18 שרון נ' שדה

6. מכתב זה הוצא ללא עריכת בירור מסודר כפי הנדרש בחוזרי המנכ"ל של משרד החינוך ואין באמור במכתב אלא "דברי בלע", לטענת הנתבעת. בעקבות כך הגישה הנתבעת תביעה בגין לשון הרע בבית הדין האזורי לעבודה, אולם התביעה נדחתה מטעמים טכניים בלבד מבלי שהטענות הוכרעו לגופן. מנגד, קיבל בית הדין האזורי לעבודה את הטענות לפיהן נגרמה לנתבעת נזק לא ממוני לאחר שהליכי שימוע נעשו שלא כדין, בין היתר באחריות התובעת.
7. לגופם של דברים, טוענת הנתבעת כי מדובר בתגובה לרשומה שפורסמה על ידי התובעת, אחת מיני רבות ש"נבלעה" במסגרת שרשור התגובות שבאו לאחריה. התובעת לא דרשה מהנתבעת להסיר את תגובתה לרשומה, המכילה כאמור תמונות של התובעת, ולמעלה מכך חסמה אותה מאפשרות להסיר את התגובה מושא ההליך לאחר שהסירה אותה מרשימת חבריה באתר.
- הנתבעת מגוללת בכתב ההגנה את האירועים שקדמו לפרסום ומלינה על כך שהתובעת הועברה מתפקיד מנהלת בית הספר לתפקיד בכיר במטה משרד החינוך באמצע שנת הלימודים, בתקופה של בגרויות על כל ההשלכות שבדבר על תלמידי בית הספר (לא מפורטות ההשלכות עצמן) וכאשר הייתה תלויה ועומדת תביעתה של הנתבעת כנגד התובעת וכנגד משרד החינוך בבית הדין האזורי לעבודה (סעי' 14-10-35079).
8. ביום בו קיבלה את כתב התביעה פנתה הנתבעת לעורך דינה, התייעצה עמו, ובעקבות כך פנתה להנהלת הרשת החברתית בבקשה להסיר את התגובה שבמחלוקת, ללא הצלחה. הנתבעת מציינת, כי התובעת היא דמות ציבורית, כאשר דף הפייסבוק שלה פתוח לכלל הציבור בעוד הנתבעת נמנית על רשימת החברים של התובעת. על כן, התובעת יכולה לבטל את חברותה של הנתבעת אולם בחרה שלא לעשות כן, כך שכאשת ציבור עליה לקחת בחשבון שהיא תהא חשופה לביקורת. הביקורת שפורסמה בתגובת לגיטימית בשים לב להשפלות ולהכפשות מהן סבלה הנתבעת מצד התובעת, תוך שנגרמו לה נזקים כלכליים, תדמיתיים ובריאותיים.
9. מוסיפה הנתבעת, כי האמור בפרסום הוא אמת, ופרשנות הדברים נופלת בגדר הבעת דעה לגיטימית החוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע. האמור בתגובת מידתי, נופל בגדר "זוטי דברים", וממילא נכתב ב"עידנא דריתחא" כאשר ההליכים המשפטיים שבין הצדדים טרם הפרסום היו ידועים לכל (סעיף 12 לכתב ההגנה).
- הנתבעת מפרטת את השתלשלות העניינים בפרק שיועד לכך בכתב ההגנה, עומדת על חלקה של התובעת בהליך העברת הנתבעת מבית הספר אותו ניהלה התובעת לבית ספר חלופי במסגרת העברה יזומה ועל העלבונות שהפנתה התובעת כלפי הנתבעת במכתבה למפקחת (נספח ג' לכתב

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 68331-05-18 שרון נ' שדה

1 ההגנה), שכל האמור בו ריק מתוכן, לרבות פירוט תלוונות שלא היו ולא נבראו. התובעת, אפוא,
2 התעמרה בנתבעת, רמסה את כבודה, וממשיכה לעשות כן במסגרת התביעה דכאן.

3
4 10. אשר להליך המשפטי שהתנהל בין הנתבעת ומשרד החינוך, בגדרו תבעה הנתבעת את התובעת
5 בגין לשון הרע, מאשרת הנתבעת כי התביעה כנגד התובעת נדחתה, אולם זאת מטעמים דיוניים בלבד.
6 ההליך אינו סופי, משהגישה עתירה לבג"ץ כך שפסק הדין של בית הדין הארצי אינו חלוט. מנגד,
7 הערעור כנגד הליך ההעברה היזומה הסתיים, לאחר שאושרה ההעברה ונפסק כנגד משרד החינוך
8 פיצוי לא ממוני לטובת הנתבעת בשל אי קיום הליכי שימוע כסדרם.

9
10
11 דין

12 11. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין התביעה להתקבל בחלקה. בהתאם
13 לסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני
14 הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; לבזותו בשל מעשים, התנהגות או תכונות
15 המיוחדים לו; לפגוע במשרתו, בעסקו, במשלח ידו ובמקצועו; או לבזותו בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום
16 מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו.

17
18 12. המבחן לבחינת לשון הרע הוא אובייקטיבי, ש"לא על פי רגישותו האישית של התובע
19 הרואה עצמו נפגע, אלא על פי השקפתם של 'כלל החברה של בני אדם ישרי המחשבה'"
20 (ע"א 534/65 מצטטפ אהמד דיאב נ' זכי צברי דיאב, פ"ד כ(2) 269, 274). בית המשפט יבחן את
21 הפרסום בעיניו של הקורא הסביר ויקבע האם הדברים מהווים לשון הרע, כך שאין מקום להביא
22 ראיות בדבר המשמעות שקורא מסוים או סוג קוראים ייחסו לפרסום שבנדון (ע"א 334/89 רבקה
23 מיכאלי נ' בלה אלמוג, פ"ד מו(5) 555, 562. אין מקום להידרש לשאלה על איזו "חברה" או חוג
24 נמנית התובעת (האם מתבקשת בחינת חוג עובדי ההוראה או בחינת כלל החברה), משלשית הקורא
25 הסביר יסיק כי האמור בתגובת הנתבעת נועד - ובא לעולם - על מנת להשמיץ את התובעת ולבזותה.

26
27 תיאור התובעת כאדם הנוהג בניגוד לנורמות המקובלות בחברה מהווה לשון הרע. הקורא
28 הסביר יסיק כי התובעת אינו אדם ישר או ערכי ("חשבתי בעבר כי באמת מדובר במנהלת בעל יושרה
29 וערכית אך לא כן הדבר"); כי קודמה במשרתה בשל ניצול קשריה עם מנכ"ל משרד החינוך על חשבון
30 טובת תלמידיה ("הוקפצה בעיצומה של תביעה.. ע"ח תלמידים.. תוך ניצול 'קשריה' עם מנהל משרד
31 החינוך, כנראה"); התעמרה במורים שעבדו תחתיה תוך הוצאת דיבה ולשון הרע ("זו אחת מהמנהלות
32 המתעמרות במורים - מוציאה דיבה ולשון הרע ללא הינד עפעף"); איבדה כל ערך מוסרי והגינות;
33 וכאחת המנסה להשפיע ולהטות משפט תוך ניצול קשריה ("חושבת כנראה כי תוכל להשפיע על הטיית
34 משפט תוך ניצול 'קשריה' בימטה' ומשם לפרקליטות המדינה ומי מקרב השופטים בביה"ד הארצי").

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331 שרון נ' שדה

- 1 אני מוכן להניח, כטענת הנתבעת, שלא כיוונה לכך שהתובעת ניצלה מיניותה בהתקדמותה
2 המקצועית עת ציינה ש"חצאית המיני" לא תסייע, אולם לא ניתן להשתחרר מהרושם שהשימוש
3 במונח זה נועד להשמיץ את התובעת תוך רמיזות לכך שהתובעת לובשת חצאיות על מנת שכאמור
4 יסייע בדרכה המקצועית או האישית, למצער.
5
6 13. תגובת הנתבעת לרשומה, כשהיא לעצמה, נועדה להשפיל את התובעת בעיני הקורא הסביר
7 ולבזותה בשל תכונות כאלה ואחרות שיוחסו לה. לא היה מקום לכתוב את הדברים, ובהקשרם אין
8 אלא להסיק כי כל אחת מהאמירות שאוזכרו בסעיף הקודם מהוות לשון הרע.
9
10 14. מנקודה זו נבחן את ההגנות המועלות על ידי הנתבעת, והן 2 עיקריות: הגנת האמת שבפרסום
11 והגנת תום הלב שבחיווי דעה. ההבחנה בין עובדות נטענות והבעת דעה אינה קלה, והיא נעשית על פי
12 השכל הישר וכללי ההיגיון, כש"המבחן העיקרי הוא מבחן 'הרושם הכללי' שיוצר מירקם הכתבה
13 בעיני הקורא הסביר' או 'האדם הרגיל'" (ע"א 323/98 שרון נ' בנדימן, פ"ד נו(3) 263, 245 (להלן
14 "הלכת שרון"); ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות, פ"ד מט(2) 843, 856 (להלן "הלכת
15 קראוס"), דהיינו "האם טובר הוא כי הוא מוזמן לשפוט את האמרה, או שמא מתבקש הוא לאמצה
16 כעובדה וללא ביקורת עצמאית" (הלכת קראוס, עמ' 855).
17
18 ניסוח האמירות השנויות במחלוקת כהבעת דעה, ציון העובדות עליהן סמך המפרסם את
19 דעתו וכן הקפדה על הבחנה בין עובדות ודעה יכולים להוות פרסום שיש בו הבעת דעה ויש בכאמור
20 לסייע בהבחנה בין המקרים (הלכת שרון, עמ' 264).
21
22 15. יישום הכללים מביא לקביעה לפיה האמירות הנוגעות להיות התובעת אדם שאינו ישר או
23 ערכי; לכך שקודמה בשל קשריה עם גורמים במשרד החינוך (משצוין כנראה); ולכך שהתובעת איבדה
24 כל ערך מוסרי והגינות מהוות חיווי דעה. מנגד, קידום התובעת כאשת חינוך על חשבון תלמידיה ולכך
25 שהתובעת הוציא דיבה ולשון הרע ללא הינד עפעף יסווגו כציון עובדות, משהקורא הסביר מתבקש
26 לאמץ את הדברים ללא ביקורת עצמאית.
27
28 האמירה לפיה התובעת חשבה שתוכל להטות משפט יכולה להיחשב כחיווי דעה, אולם טמונה
29 בה קביעה עובדתית לפיה התובעת ניסתה לעשות שימוש בקשריה כאמור על מנת להטות משפט, כפי
30 שהבהירה הנתבעת בעדותה (עמ' 5 לפרוטוקול, שורות 3-5; עמ' 4 לפרוטוקול, שורה 15). הוא הדין
31 לשימוש התובעת בחצאיות קצרות, משהקורא הסביר יכול להסיק כי מדובר בדעה עצמאית של
32 הנתבעת לפיה התובעת עושה שימוש בנתון חיצוני זה לצרכיה האישיים, אך באמירה זו פן עובדתי
33 לפיו התובעת עושה שימוש בכאמור למטרותיה. נוכח התוצאה שלהלן, איני נדרש לסווג את האמרות,
34 אולם לשם הניתוח המשפטי האמירות תסווגנה כחיווי דעה, משטמון בסיווג זה הגנה רחבה יותר.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331-18 שרון נ' שדה

הגנת האמת שבפרטום

16. הגנת אמת שפרסום קבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, וקיומה מותנה ב- 2 תנאים מצטברים: הראשון, שהדבר שפורסם היה אמת; השני, שהיה בפרסום ענין ציבורי. אי הוכחת פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש לא תשלול את ההגנה הקבועה בסעיף.

עניין ציבורי - ולא עניין לציבור - משמעו אינטרס ציבורי, דהיינו תרומת חשיבות המידע לציבור על מנת שזה יוכל לגבש דעתו בעניינים ציבוריים או ישפר את אורחות חייו; אין המשמעות עניין של הציבור מטעמי סקרנות או רכילות, אלא תועלת לציבור (ע"א 439/88 רש"מ מאגרי מידע נ' משה ונטוורה, פ"ד מח(3) 808, 826). בכך איזון בין אינטרס הפרט לבין חופש הביטוי והאינטרס של הציבור בגילוי המידע שפורסם.

17. נקודת המוצא היא שקיימת תועלת ציבורית בפרסום מידע אודות נושא משרה ציבורית ככל שהדברים קשורים בפעילותו הציבורית, לרבות הדרך בה הגיע לתפקידו, מתוך הנטייה להעדיף את חופש הביטוי על פני ההגנה על שמו הטוב של איש הציבור במקרה זה (ע"א 9462/04 מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד ס(4) 13, 27; ע"א 3322/16 איי די איי חברה לביטוח בע"מ נ' לשכת סוכני ביטוח בישראל (30/4/2017, פסקה 20 לפסק הדין)). כך אף בענייננו, חרף שינוי תפקידה של התובעת לתפקיד מטה, וחרף כך שחלק מהאמור בתגובת לא בהכרח קשור בתפקיד התובעת.

18. עם זאת, אין בדברים דבר וחצי דבר לבין האמת, לא אמת לשעתה ולא אמת במלואה, לא אמת משפטית ולא אמת עובדתית. פרט לכך שהתובעת קודמה לתפקידה במטה משרד החינוך במהלך שנת הלימודים, ובכך איני רואה כל פסול, אין בדברים דבר וחצי דבר. הנתבעת ניסתה להציג קידום זה על חשבון התלמידים, אולם הדברים הוצגו כסיסמא חסרת תוכן, משלא מובן מדוע תלמידי בית הספר נפגעו מהקידום המקצועי של התובעת באמצע שנת הלימודים. נהפוך הוא, הרי הנתבעת תיארה את התובעת כגורם שלילי בבית הספר, כך שהדעת נותנת שעזיבת התובעת, אף בשנת הלימודים, דווקא שירתה, כביכול, את טובת בית הספר. הצגת התובעת כגורם חינוכי שטובת התלמידים לא לנגד עיניו אינה אמת ולכל הפחות לא הוכח היפוכו של דבר.

פרט לעזיבה כשלעצמה, אין ביתר הדברים ולו חלק לוואי של האמת המשפטית, ובפועל הנתבעת אישרה בעדותה כי חלק מהדברים נאמרו מתוך "השכל הישר" שלה (קידום וניצול קשרים, עמ' 4 לפרוטוקול, שורות 24-30; שורות 12-13) וחלקם האחר – דוגמת קשרים והטבות שהציעה כביכול התובעת לפרקליט ולשופט (עמ' 5 לפרוטוקול, שורות 3-5) – רחוקים מהאמת ואף לא נעשה ניסיון להוכיחם.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331 שרון נ' שדה

19. לא הוכח כי התובעת ניסתה להתנכל לנתבעת, שאישרה מצדה כי הוגשו מספר תלונות ע"י הורי תלמידים, ובהמשך, אף לאחר שהנתבעת הועברה מבית ספר, הסתיימה עבודתה של הנתבעת בפיטורים פדגוגיים, הליך שאינו שגרתי ומערב גורמים נוספים מעבר לתובעת בדרג גבוה יותר (עד שר החינוך או מנכ"ל משרדו). אפילו היה מוכח כאמור, בקטע הפרסום אמירות רבות נוספות שאינן קשורות דווקא לאותה התנהגות נטענת שלא הוכחה.

הגנת האמת שבפרסום, איפוא, לא תוכל לעמוד ביחס לאמירות שאינן דעה.

הגנת תום הלב – הבעת דעה לגיטימית

20. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע מעניק הגנה לפרסומים שמהווים לשון הרע, בשל טעמים חיוניים או ציבוריים שמוצדק להגן עליהם. החלופה הרביעית שבסעיף (סעיף 15(4) לחוק) מעניק הגנה על פרסום שיש בו הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד ציבורי או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות. למען השלמת התמונה קובע סעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע כי ככל שהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה שהפרסום נעשה בתום לב; וסעיף 16(ב) לחוק קובע חזקות בהן הפרסום נעשה שלא בתום לב ככל שהמפרסם לא האמין באמיתות הדברים, ככל שהמפרסם לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם יש בדברים אמת אם לאו ואם המפרסם התכוון לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים בסעיף 15 לחוק.

ההקפדה על הבחנת הדעה מהעובדות מתבקשת על מנת לחסות בצל ההגנה הקבועה בסעיף, שאחרת ערבוב ביניהם עלול לערפל את הכתוב ולאפשר הכנסת עובדות לא נכונות משמיצות לתוך הבעת הדעה (ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון "הארץ" בע"מ, פ"ד לב(3) 337, 348).

21. בנדוננו, לא זו בלבד שהנתבעת לא ערכה הבחנה ראויה בין דעותיה והעובדות לכאורה, אלא העידה - ועמדה על דעתה - כי מרבית האמור בתגובתה הוא אמת דווקא ולא חיווי דעה. כך, התעמרותה במורים, ניסיון הטיית משפט, ניסיון לעשות שימוש במראה החיצוני וכיוצ"ב. בשים לב לכך, הקורא הסביר עלול שלא לערוך הבחנה בין העובדות ובין דעתה של הנתבעת.

22. אשר לאמירות המהוות חיווי דעה, שוכנעתי כי הנתבעת פרסמה את התגובות ללא שנקטה באמצעים הסבירים על מנת להיווכח האם האמור בתגובתה אמת, לרבות פניה מוקדמת לתובעת לשמוע עמדתה (סעיף 16(ב) לחוק), כאשר מטרת הפרסום הייתה פגיעה בתובעת מתוך ניסיון "התחשבנות" עמה בשל העבר שבין הצדדים. מעבר לכך, מדובר בפרסום החורג מגדר הסביר נוכח

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331 שרון נ' שדה

1 הרמיזות לפיהן התובעת נעזרה בקשריה ובמראה החיצוני (סעיף 16(א) לחוק), במנותק לחלוטין
2 מהתנהגות התובעת בתפקידה. מדובר בדעה שאין לה על מה להסתמך, החורגת מתחום הסביר ושיש
3 בה פגיעה העולה באופן מהותי על הערכים המוגנים הכרוכים בפרסום.

4
5 23. נוכח האמור קמה חזקה לפיה הפרסום לא נעשה בתום לב, והנתבעת לא הוכיחה ההיפך.
6 נהפוך הוא, שוכנעתי שהפרסום נועד למטרה יחידה – השמצת התובעת בפני מכריה דווקא, מתוך
7 ניסיון להשיב לתובעת על הפגיעה שחשה הנתבעת במנותק מתפקוד התובעת הנטען ושלא הוכח.

8
9 הנתבעת לא הייתה תמת לב עת פרסמה את תגובתה לרשומת התובעת: לא ניסתה לברר את
10 העובדות לאשורן וממילא אין מדובר בטעויות סבירות. להבדיל מפטור מחבות כנגד תביעת לשון הרע,
11 סעיף 19 (2) לחוק איסור לשון הרע מאפשר לבית המשפט להביא בגדר שיקוליו ברכיב הפיצויים את
12 מצבו של הנתבע והאם שוכנע באמיתות האמירות בשעת פרסומן.

13
14 24. טענתה האחרונה של הנתבעת יוחסה לכך שהאמירות לא צוטטו בכתב התביעה. מעבר לכך
15 שהתביעה הוגשה לבית המשפט לתביעות קטנות, המדובר בקטע קצר שהובא במלואו, המכיל אמירות
16 רבות שיש בהן לשון הרע, בעוד התובעת ציינה מפורשות מהם הרכיבים המהווים לשון הרע לדעתה.
17 זאת להבדיל מתביעת הנתבעת לבית הדין האזורי לעבודה, שם לא עמדה הנתבעת על הדברים
18 המהווים לשון הרע. למעלה מכך, בעוד בהליכים לפני בתי הדין נפגעה הגנת התובעת בהליך, בענייננו
19 הנתבעת ידעה היטב מהם הדברים המיוחסים לה והתגוננה כנגדם כדבעי. ההשוואה בין המקרים, על
20 כן, אינה נכונה בהיבט המשפטי משמדובר בשני מקרים שונים במהותם.

21
22 25. הנה כי כן, המדובר בפרסום המהווה לשון הרע שלא ראוי להגן עליו בנסיבות כפי שפורטו.
23 מצאתי לדחות את הטענות לפיו המצב הרפואי של הנתבעת מעניק לה את הרשות לבצע הפרסום, מקום
24 בו הנתבעת כשירה לביצוע פעולות משפטיות ולתבוע, עליה לשלוט על לשונה וניסוח דעותיה טרם
25 פרסומם ברבים. להבדיל, יש במצב זה להשפיע על גובה הפיצוי, משלא מן הנמנע כי הנתבעת אכן
26 האמינה כי יש בפרסום שמצדה אמת (סעיף 19(2) לחוק איסור לשון הרע).

27
28 עוד מצאתי ליתן משקל לכך שהתובעת יכלה למחוק את התגובתה בשלב מוקדם ולמנוע
29 חשיפה של משתמשים רבים ברשת החברתית לפרסום ולכך שמדובר בתגובת אחת מיני רבות. לא
30 יינתן משקל, עם זאת, לכך שהתובעת לא ביטלה את החברות עם הנתבעת בזמן ההליך המשפטי,
31 משאין בכך להכשיר את האמירות שהובאו.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

ת"ק 18-05-68331 שרון נ' שדה

- 1 .26 לאחר שנתתי דעתי לכלל האמור מצאתי להעמיד את נזקי התובעת על הסך של 9,000 ₪,
2 בצירוף הוצאות ההליך בסך 500 ₪.
3
4 הסכום ישולם תוך 30 יום.
5 ניתן לבקש רשות לערער על פסק הדין, לבית המשפט המחוזי (מחוז מרכז), תוך 15 יום.
6
7
8 ניתן היום, ד' טבת תשע"ט, 12 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.
9
10 יניב ירמיהו, רשם בכיר
11

יניב ירמיהו, רשם בכיר

